

Пролог

ПЕРВІСТКИ

Кличте їх Первістками. Хоч вони й близько не люди, а все одно були з плоті й крові, і коли зазирали вони в глибини космосу, то відчували захват і цікавість... і самотність. Щойно оволодівши потрібною здатністю, вони почали шукати між зірок товариства.

Під час експедицій вони натрапляли на багато форм життя і спостерігали за еволюцією на тисячі планет. Вони бачили, як часто перші тьмяні іскри інтелекту блимали й затухали в темряві космічної ночі.

І через те що в усій Галактиці вони не знайшли нічого дорогоціннішого за розум, вони скрізь захочували його появу. Вони стали фермерами на зоряних полях; вони сіяли й іноді пожинали.

А іноді їм доводилося безпристрасно полоти.

Коли їхній дослідницький корабель, мандрівка якого тривала вже тисячу років, увійшов до Сонячної системи, великі динозаври вже давно згинули — ця рання надія була знищена випадковим ударом молота з космосу. Корабель проскочив повз замерзлих зовнішніх планет, трохи затримався над пустелями

вмирущого Марса й незабаром дивився згори на Землю.

Дослідники побачили, що під ними простерся світ, у якому вирувало життя. Вони роками вивчали, збирали, складали каталоги. Дізнавшись усе що можна, вони почали модифікувати. Вони втрутилися в долю багатьох видів, у морях і на суходолі. Але котрі з їхніх експериментів принесуть плоди, а котрі ні — цього вони не могли дізнатися раніше, ніж через мільйон років.

Вони були терплячі, але на той час ще не безсмертні. Серед сотень мільярдів зірок Всесвіту було ще так багато роботи, їх кликали інші планети. Тож вони знову рушили в безодню, знаючи, що ніколи більше не пройдуть цим шляхом. І в тому не було потреби: решту зроблять слуги, яких вони залишили на місці.

На Землі з'являлися й зникали льодовики, над якими мовчав про таємниці зірок незмінний Місяць. У ще повільнішому за полярну кригу ритмі рухалися Галактикою припливи й відпливи цивілізацій. Дивні, прекрасні й жахливі імперії підносилися й занепадали, передаючи знання своїм наступникам.

А там, між зорями, еволюція штовхала до нових цілей. Перші дослідники Землі на ту пору вже давно підійшли до межі, доступної плоті й крові; щойно їхні машини стали кращими за тіла, настав час переселятися. Спочатку мозок, а тоді й самі лиш думки перебиралися в нові блискучі домівки з металу й самоцвітів. У них вони й бродили Галактикою. Вони більше не будували космічних кораблів. Вони самі стали космічними кораблями.

Але ера машинних істот швидко минула. У невпинних експериментах вони навчилися записувати знання в саму структуру космосу, на цілу вічність зберігати думки в застиглих світлових структурах.

Отож незабаром вони перетворили себе на чисту енергію, і на тисячі планет відкинуті ними порожні оболонки трохи посмикалися в бездумному танку смерті, а тоді осипалися на порох.

Тоді вони стали Володарями Галактики й змогли довільно блукати між зірок або проникати, як легенький туманець, крізь найменші шпаринки простору. Хоч вони й звільнилися нарешті від тиранії матерії, а не забули повністю свого походження з теплої каламуті давно зниклого моря. Їхні дивовижні інструменти продовжували працювати, спостерігаючи за експериментами, початими стільки років тому.

Але самі інструменти тепер не завжди слухняно виконували настанови своїх творців — як усе матеріальне, вони не були захищені від псування Часом і його невсипушою прислужницею — Ентропією.

Й іноді вони визначали й переслідували власні цілі.

Частина I

ЗОРЯНЕ МІСТО

Розділ 1. Кометний ковбой

Капітан Дімітрі Чендлер [Ч2973.04.21/93.106//Марс// I КосмАкад3005] — або «Дім» для найближчих друзів — був роздратований зі зрозумілої причини. Повідомлення з Землі йшло сюди, до космічного буксира «Голіаф» за орбітою Нептуна, шість годин. Якби воно прибуло на десять хвилин пізніше, він міг би відповісти «Даруйте, вже не можу, ми щойно почали розгортати сонячний екран».

Такий аргумент був би цілком прийнятний: обгорнути ядро комети полотном дзеркальної плівки завтовшки з кілька молекул, але кілометровим завширшки й завдовжки — це не та робота, яку можна покинути завершеною наполовину.

Втім, підкоритися цьому сміховинному проханням було б мудро: там, ближче до сонця, він уже й так був у немилості, хоч і жодним чином не з власної провини. Збирати кригу в кільцях Сатурна й підштовхувати її до Венери й Марса, де вона була справді потрібна, почали ще в 2700-х — три століття тому. Капітан Чендлер ніколи не міг добачити якоїсь різниці між

фотографіями «раніше і тепер», які щоразу демонстрували активісти «Захисту планет» на підтримку своїх обвинувачень у міжпланетному вандалізмі. Але широкий загал, і досі чутливий через докільні катастрофи попередніх століть, думав інакше, і закон «Руки геть від Сатурна!» підтримано значною більшістю голосів. Унаслідок чого «ловець кілець» Чендлер став «кометним ковбоєм».

Отак він опинився тут, на чималий шмат шляху ближче до Альфи Центавра, де накидав зашморг на комети, що відбилися від отари в поясі Койпера. Тут, безперечно, було вдосталь криги, щоб укрити Меркурій і Венеру океаном завглибшки кілька кілометрів, але на те, щоб згасити тамтешні пекельні вогнища та зробити їх придатними до життя, могли знадобитися цілі сторіччя. «Захист планет», звісно, все одно протестував, хоч і з меншим ентузіазмом. Мільйони загиблих від цунамі після Тихоокеанського астероїда в 2034 році — яка іронія, що він заподіяв би набагато менше шкоди, якби упав на суходіл! — це нагадувало всім майбутнім поколінням про те, що людська раса тримала надто багато яєць в одному тендітному кошику.

Ну, сказав Чендлер сам до себе, ця конкретна посылка прибуде до місця призначення через добрих п'ятдесят років, тож тижнева затримка навряд чи щось істотно змінить. Але треба було переробити всі розрахунки обертання, центру мас і векторів тяги, а тоді ще передати їх на Марс, щоб там перевірили. Такі розрахунки корисно виконати ретельно, перш ніж направляти мільярди тонн криги орбітою, що могли спричинити на Землі такий несподіваний град.

Як уже бувало багато разів, капітан Чендлер окинув очима прадавню фотографію над письмовим столом. На ній був зображений трищогловий пароплав, який здавався карликом на тлі айсберга, що височів над ним — так само, як у цю саму мить здавався карликом поряд зі своєю здобиччю Чендлерів «Голіаф».

Неймовірно, часто думав він, що цей примітивний «Діскавері» і корабель, який поніс те саме ім'я до Юпітера, розділяло всього лиш одне довге людське життя! І що б подумали ті дослідники Антарктики, які жили тисячу років тому, якби визирнули з містка його корабля? Точно були б дезорієнтовані, бо стіна криги, коло якої завис «Голіаф», тяглася вгору і вниз, скільки сягало око. І ця крига виглядала дивною, абсолютно позбавленою бездоганної білини й синяви холодних полярних морів. Чесно кажучи, ця крига здавалася брудною — і насправді такою й була, бо десь лише дев'яносто відсотків становив водяний лід. Решта була відьмацьким варивом з вуглецевих і сірчаних сполук, здебільшого стабільних лише за температур, не набагато вищих за абсолютний нуль. Вони можуть зробити неприємний сюрприз, коли розтануть, — як влучно сказав один астрохімік: «У комет погано пахне з рота».

— Командир до всієї команди, — оголосив Чендлер. — У нашій програмі невеликі зміни. Нас попросили відкласти роботу й розвідати одну ціль, яку вловив локатор «Космічної варті».

— Є якісь деталі? — спитав хтось, коли в інтеркомі затихло після хорového стогону.

— Небагато, але я так розумію, що це якийсь проєкт Комітету тисячоліття, який забули скасувати.

Знову стогони: всім добряче набридли заходи, заплановані для святкування кінця 2000-х. Усі разом полегшено зітхнули, коли 1 січня 3001 року пройшло непримітно, і людство змогло повернутися до звичайних занять.

— Хай там як, це, мабуть, хибна тривога, як було минулого разу. Повернемося до роботи, шойно зможемо. Кінець зв'язку.

Це було вже третє полювання на привида, похмуро подумав Чендлер, до якого його залучали за кар'єру. Попри століття досліджень Сонячна система й досі вмiла підносити несподіванки, і слід вважати, що «Космічна варта» мала добру підставу для свого прохання. Він тільки сподівався, що якийсь багатий уявою дурень знову не уздрів оспіваний у легендах Золотий Астероїд. Якщо він і існував, — у що Чендлер наразі не вірив, — то мав би лише мінералогічну цінність. Справжньої вартості в ньому було б набагато менше, ніж у кризі, яку він підштовхував у бік Сонця, щоб принести життя на безплідні планети.

Однак була одна ймовірність, яку він сприймав доволі серйозно. Людство вже розкидало роботів-розвідників по ділянці космосу завширшки сотні світлових років — і Моноліт у кратері Тихо був достатнім нагадуванням про те, що старші цивілізації теж вдавалися до подібної діяльності. У Сонячній системі можуть легко знайтися інші чужі артефакти, стаціонарні або транзитні. Капітан Чендлер підозрював, що в «Космічній варті» на думці було саме щось таке, інакше навряд би вони відірвали від роботи космічний буксир першого класу, щоб погнатися за нерозпізнаною цяткою на локаторі.

Через п'ять годин пошуків «Голіаф» упіймав відбитий сигнал на межі дальності; навіть зважаючи на відстань, сигнал був невітшно слабкий. Однак далі він став сильнішим і чіткішим та набув ознак металевого об'єкта завдовжки десь кілька метрів. Він рухався орбітою, що виводила його геть із Сонячної системи, тож Чендлер вирішив, що це майже напевне один з мільярд шматків космічного сміття, що людство жбурнуло до зірок за минуле тисячоліття, і який колись може стати єдиним доказом того, що людська раса взагалі існувала.

Вони підійшли до об'єкта на відстань візуального огляду, і капітан Чендлер з захопленням і здивуванням усвідомив, що якийсь терплячий історик і досі перевіряв найдавніші записи про Космічну еру. Як шкода, що комп'ютери дали йому відповідь, лиш на кілька років спізнившись на святкування нового тисячоліття!

— Це «Голіаф», — передав Чендлер у бік Землі, і в його голосі пролунала і гордість, і серйозність. — Ми беремо на борт тисячолітнього астронавта. І я, здається, знаю, хто це такий.

Розділ 2. Пробудження

Френк Пул прокинувся, але не пам'ятав. Він навіть не був певний, як його звуть.

Вочевидь, він лежав у лікарняній палаті: навіть із заплющеними очима його найпримітивніший орган чуття, який найлегше викликає спогади, повідомив його про це. Кожен подих приносив легкий і не зовсім

неприємний аромат антисептиків, що пробудило спогад про той випадок — аякже! — коли він, необачний підліток, зламав ребро на чемпіонаті Аризони з дельта-планеризму.

Тоді все почало повертатися. Я заступник і старший помічник командира Френк Пул, космічний корабель США «Діскавері», у надзвичайно таємній місії до Юпітера...

Тоді здалося, що його вхопила за серце крижана рука. Він згадав, неначе дивився сповільнене повторення, як некерована космічна капсула летить на нього, простягнувши металеві лапи. Тоді нечутний удар — і не таке нечутне шипіння повітря, що виривалося з його скафандра. Після того — останній спогад: беспорядне обертання в космосі, марні спроби знову з'єднати перебиту повітряну трубку.

Ну, хоч би яка таємнича халепа сталася в системі керування капсулою, тепер він був у безпеці. Мабуть, Дейв швидко вискочив з корабля й урятував його, перш ніж нестача кисню завдала мозкові незворотної шкоди.

«Старий добрий Дейв! — сказав він до себе. — Треба йому подякув... Хвилинку! Я тепер точно не на борту «Діскавері» — хіба могло бути, щоб я пробув без пам'яті так довго, що мене встигли повернути на Землю?»

Заплутаний ланцюжок думок раптом урвався, коли до палати ввійшли одна старша й дві звичайні медсестри, убрані в споконвічний однострій свого фаху. Вони нібито були здивовані: Пул подумав, чи не прокинувся він раніше запланованого, і ця думка принесла йому відчуття дитячої радості.

— Вітаю! — сказав він не з першої спроби. Його голосові зв'язки, певно, добряче поіржавіли. — Як у мене справи?

Старша медсестра всміхнулася й видала йому чітку команду «Не намагайся балакати», приклавши пальця до губів. Тоді дві медсестри вправно заходилися коло нього, натренованими рухами перевіряючи пульс, температуру, рефлексі. Коли одна з них підняла його праву руку й відпустила, Пул помітив дещо незвичне: вона падала повільно, ніби не важила стільки, скільки слід. Як і решта тіла, коли він спробував поворухнутися.

«Тож це якась планета, — подумав він. — Або космічна станція зі штучною гравітацією. Точно не Земля — я важу замало».

Він саме хотів поставити очевидне питання, коли старша медсестра натиснула щось збоку від його шиї. Він відчув легеньку кольку й знову поринув у сон без видінь. Уже перед самою безпам'яттю йому вистачило часу ще на одну спантеличену думку.

«Як дивно, вони не озвалися жодним словом за весь час, що пробули коло мене».

Розділ 3. Реабілітація

Прокинувшись знову й побачивши коло ліжка старшу медсестру та її помічниці, Пул почувався досить сильним, щоб наполягти на своєму.

— Де я? Звісно, ви можете це сказати! — Три жінки глянули одна на одну, вочевидь, не знаючи точно, що

робити далі. Тоді старша медсестра відповіла, повільно і обережно промовляючи кожне слово:

— Усе гаразд, містере Пул. Професор Андерсон ось-ось має прийти. Він пояснить.

«Що пояснить? — подумав Пул дещо роздратовано. Але принаймні вона говорить англійською, хоч я й не можу визначити походження її акценту».

Андерсон, мабуть, уже був у дорозі, бо за мить двері відчинилися, давши Пулові на мить окинути оком невеликий натовп зацікавлених спостерігачів, що зазирали до палати. Він одразу відчув себе новим експонатом у зоопарку.

Професор Андерсон був невисокий жвавий чоловік з рисами обличчя, що поєднували ключові аспекти кількох рас — китайські, полінезійські, скандинавські — в одну добряче переколючену суміш. Він привітав Пула, піднявши праву руку, а тоді, вочевидь, схаменувся й зробив другу спробу — потис йому руку з такою примітною нерішучістю, ніби вправлявся в дуже незвичному жесті.

— Радий бачити вас у такому доброму здоров'ї, містере Пул... Ми вас швиденько поставимо на ноги.

Знову цей дивний акцент і повільна мова — але його впевнена манера звертання до пацієнта була притаманна всім лікарям, у будь-якому часі чи місці.

— Радий це чути. А тепер, може, відповісте на кілька питань...

— Аякже, аякже. Але заждіть хвилинку.

Він швидко й тихо заговорив до старшої медсестри, з чого Пул розібрав лише кілька слів, декотрі з них були йому цілком незнайомі. Тоді старша медсестра

кивнула одній з помічниць, а та розкрила стінну шафку й видобула тонку металеву стрічку, якою стала обкручувати голову Пула.

— Для чого це? — спитав він, ствердившись серед тих важких пацієнтів, що так дратують лікарів і завжди хочуть знати, що з ними відбувається. — Зчитувач ЕЕГ?

Професор, старша медсестра і помічниця — всі виглядали спантеличено. Тоді обличчям Андерсона повільно поширилася усмішка.

— А! Електро... енце... фало... грама, — повільно сказав він, ніби видобуваючи слово з глибин пам'яті по складах. — Дуже точно. Ми просто хочемо стежити за показниками вашого мозку.

«У мого мозку були б чудові показники, якби ви дали мені ним користуватися, — буркнув про себе Пул. — Але принаймні ми почали кудись рухатися — нарешті».

— Містере Пул, — сказав Андерсон, і досі говорячи тим дивним сповільненим тоном, ніби вдаючись до чужої мови, — ви, звісно, знаєте, що в певний момент... вибули з ладу... через серйозну пригоду, поки працювали за бортом «Діскавері».

Пул кивнув на знак згоди.

— Я починаю підозрювати, — сухо сказав він, — що «вибув з ладу» — це м'яко сказано.

Андерсон видимо розслабився, на його обличчя повільно виповзла усмішка.

— Цілком точно. Розкажіть мені, що, на вашу думку, сталося.

— Ну, в найкращому разі, після того як я втратив свідомість, Дейв Боумен врятував мене й повернув на борт корабля. Як там Дейв? Мені ніхто нічого не каже!